

The Holy See

**MESSAGGIO DI SUA SANTITÀ
BENEDETTO XVI
PER LA QUARESIMA 2006**

Isus, văzând mulțimile, i se făcu milă” (Mt 9, 36)

Preaiubiți frați și surori!

Postul Mare este momentul privilegiat pentru a parcurge un pelerinaj interior spre Cel ce este izvorul îndurării. E un pelerinaj în care El însuși ne însoțește în pustiul mizeriei noastre, sprijinindu-ne pe calea ce conduce la bucuria intensă a Paștelui.

Dumnezeu ne ocrotește și ne susține chiar și-n “valea întunecoasă” de care vorbește Psalmistul (Ps.23,4), în care ispititorul ne îndeamnă la disperare, sperând, în mod amăgitor, în lucrarea mâinilor noastre. Da, chiar și astăzi Domnul ascultă strigătul mulțimilor înfometate de bucurie, de pace, de iubire. Sunt mulțimi ce se simt părăsite, așa cum se întâmplă în fiecare epocă. Și totuși, chiar și când mizeria descurajantă a singurătății, a violenței și a foametei lovește fără nici o deosebire în batrâni, adulți și copii, Dumnezeu nu permite ca întunericului groazei să domnească. Iubitul meu Înaintaș, Ioan Paul al II-lea, a scris că există o “limită dumnezeiască impusă răului”, care este îndurarea (*Memorie și Identitate, 29 și urm.*). Tocmai în această perspectivă am așezat versetul evanghelic la începutul acestui Mesaj: “Isus, văzând mulțimile, i se făcu milă” (Mt 9,36). În această lumină aș dori să meditez asupra unei chestiuni foarte dezbătute de către contemporanii noștri: chestiunea dezvoltării. Privirea “milostivă” a lui Cristos nu încetează să se îndrepte asupra oamenilor și a popoarelor. El îi privește pe toți știind că “planul” dumnezeiesc prevede chemarea la mântuire. Isus cunoaște uneltirile care se opun unui astfel de plan și se înduioșează pentru lume: se hotărăște să o apere de lupi cu prețul vieții sale. Isus îmbrățișează cu acea privire pe toți și pe fiecare în parte, încredințându-i Tatălui și dându-se pe Sine însuși ca jertfă de ispășire.

Luminată de acest adevăr pascal, Biserica știe că, pentru a promova o dezvoltare deplină, este necesar să “privim” omul așa cum este privit de Cristos. De fapt, nu se pot separa răspunsurile la

nevoile materiale și sociale ale oamenilor, de împlinirea nevoilor profunde ale inimii. Acest lucru trebuie accentuat mai ales în această epocă de mari transformări, în care percepem într-un mod tot mai viu și urgent responsabilitatea pe care o avem în fața săracilor lumii. Veneratul meu Înaintaș, Papa Paul al VI, identifica deja nenorocirile subdezvoltării cu lipsa de omenie. În acest sens, în Enciclica *Populorum progressio*, denunța “lipsurile materiale “ale celor ce sunt lipsiți de stricul necesar și lipsurile morale a celor mutilați de egoism.....structurile asupritoare, fie că provin din abuzurile înstăpânirii, fie ale puterii, fie din exploatarea muncitorilor, ca din nedreptatea tranzacțiilor” (nr.21). Paul al VI - lea sugera ca antidot împotriva unor asemenea rele, nu numai “ luarea în considerație a demnității celorlalți, orientarea spre un spirit de sărăcie, cooperarea la binele comun, dorința de pace”, dar și “ recunoașterea din partea omului a valorilor supreme și a lui Dumnezeu, începutul și sfârșitul a toate”(idem). În această direcție, Papa nu ezita să propună “ mai ales credința, darul lui Dumnezeu primit cu bunăvoință de om, și unitatea în iubirea lui Cristos” (idem). Așadar, “privirea” lui Cristos asupra mulțimii, ne cere să afirmăm adevăratele conținuturi ale «umanismului integral» ce, încă o dată potrivit Papei Paul al VI – lea, constă în “creșterea totală a fiecărui om în parte, și a tuturor oamenilor împreună” (idem nr.42). De aceea, prima contribuție oferită de Biserică dezvoltării omului și a popoarelor, nu constă în mijloace materiale sau în soluții tehnice, ci în vestirea adevărului lui Cristos ce educă conștiințele și învață adevărata demnitate a persoanei și a muncii, promovând formarea unei culturi care să răspundă cu adevărat tuturor întrebărilor omului.

În fața groaznicelor provocări ale sărăciei ce caracterizează o parte însemnată a umanității, indiferența și închiderea în egoismul propriu sunt în contrast intolerabil cu “privirea” lui Cristos. Postul și faptele bune, alături de rugăciune, propuse de Biserică mai ales în timpul Postului Mare, sunt ocazii potrivite pentru a ne adecva acelei “priviri”.

Exemplele sfinților și atâtea alte experiențe misionare ce caracterizează istoria Bisericii ne dau indicații valorose pentru un sprijin al dezvoltării într-un mod eficace. Chiar și azi, în condițiile interdependenței globale, se poate constata că nici un proiect economic, social sau politic nu înlocuiește dăruirea de sine plină de iubire către aproapele. Cine lucrează potrivit acestei logici evanghelice trăiește credința ca pe o prietenie cu Dumnezeu cel Întrupat și ca pe faptul că El se împovărează cu nevoile materiale și spirituale ale aproapelui. O privește ca pe o taină de nepătruns, demnă de grijă și de atenție fără sfârșit . Știe că oferă prea puțin cel ce nu-l oferă pe Dumnezeu, așa cum spunea Fericita Tereza de Calcutta: “Cea mai mare sărăcie a popoarelor e aceea de a nu-l cunoaște pe Cristos”. De aceea, în chipul milostiv al lui Cristos, trebuie căutat cel al lui Dumnezeu: fără această perspectivă nici o civilizație nu poate avea fundamente trainice.

Datorită bărbaților și femeilor ce ascultă cu smerenie glasul Duhului Sfânt, în Biserică s-au făcut numeroase fapte de caritate, destinate să promoveze dezvoltarea: spitale, universități, școli de formare profesională, mici întreprinderi. Sunt inițiative ce au dovedit îngrijorarea sinceră pentru om din partea persoanelor mișcate de mesajul evanghelic, cu mult înainte ca societatea civilă să se exprime în acest sens. Aceste fapte reprezintă o cale pentru a călăuzi lumea spre o globalizare

care are la mijloc binele adevărat al omului, dându-i astfel adevărata pace. Cu aceeași compasiune pe care Isus a avut-o pentru lume, Biserica și azi se simte datoră să ceară responsabililor politici și celor ce dețin pârghiile puterii economice și financiare, să promoveze o dezvoltare bazată pe respectul demnității fiecărui om. O verificare importantă a acestui efort va consta într-o libertate religioasă efectivă și înțeleasă nu doar ca o posibilitate de a vesti și celebra pe Cristos, ci și de a contribui la edificarea unei lumi însuflețite de iubire. În cadrul acestui efort se consideră și rolul principal pe care valorile religioase autentice îl dețin în viața omului, ca răspuns la întrebările sale profunde și ca motivație etică față de responsabilitățile sale personale și sociale. Acestea sunt criteriile în baza cărora creștinii vor trebui să învețe și să evalueze cu înțelepciune programele celor care îi guvernează.

Nu putem să ascundem greșelile făcute pe parcursul istoriei de mulți dintre cei care se declarau ucenicii lui Isus. Deseori, trebuind să înfrunte probleme urgente, ei gândeau că mai întâi ar trebui îmbunătățită lumea, și după aceea să se îndrepte gândul la cer. În fața urgențelor apăsătoare, prima ispită a fost aceea de a susține că ar trebui schimbate structurile externe. Aceasta a avut pentru unii drept consecință transformarea creștinismului într-un moralism, înlocuind *a crede* cu *a face*. Pe bună dreptate, Ioan Paul al II-lea, Înaintașul meu de venerată amintire, observa: “Există ispita de a reduce creștinismul la o înțelepciune pur și simplu omenească, la o știință a traiului bun. Într-o lume puternic secularizată a avut loc o secularizare graduală a mântuirii, potrivit căreia se luptă pentru om, un om pe jumătate, însă. Noi știm însă că Isus a venit să ducă mântuirea întregă” (Enc. *Redemptoris missio*, 11).

Postul Mare vrea să ne conducă exact la această mântuire integrală, în vederea biruinței lui Cristos asupra răului ce-l asuprește pe om. Îndreptându-ne către dumnezeiescul Învățător și convertindu-ne la El, experimentând îndurarea Sa prin sacramentul Spovezii, vom descoperi o “privire” ce pătrunde în adâncul nostru, ce însuflețește mulțimile dar și pe fiecare dintre noi. El le redă încrederea celor care nu se refugiază în scepticism, deschizând în fața lor perspectiva veșniciei fericite. Pe parcursul istoriei, Domnul nu face niciodată să lipsească mărturia luminoasă a iubirii sale, chiar dacă uneori pare că domnește ura. Încredințez Mariei, “fântână vie de speranță” (Dante Alighieri, *Raiul*, XXXIII, 12) drumul pe care trebuie să-l parcurgem în Postul Mare, ca să ne conducă la Fiul ei. Îi încredințez ei mai ales pe cei mulți și încercați de sărăcie, cei care caută ajutor, sprijin, înțelegere. Cu aceste sentimente, tuturor vă dau din inimă o Binecuvântare Apostolică specială.

Din Vatican, 29 Septembrie 2005

BENEDICTUS PP. XVI

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana